

i henhold til den her i landet gældende lovgivning.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at tilsynslovgivningen i vidt omfang indeholder bestemmelser, som pålægger eller gør det muligt at pålægge de under tilsyn værende virksomheder eller personer udgifterne ved tilsynet, således f. eks. § 74, stk. 3 i lov nr. 681 af 23. december 1975 om arbejdsmiljø, § 145 i lovekendtgørelse nr. 544 af 27. oktober 1975 om forsikringsvirksomhed og § 52 i lov nr. 199 af 2. april 1974 om banker og sparekasser.

Hertil kommer, at forpligtelsen for bevilgningshaveren til at afholde udgifterne ved tilsynet i medfør af undergrundsloven for så vidt angår forhold, herunder sikkerhedsmæssige forhold, omfattet af eneretsbevillingen af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund allerede fremgår dels af undergrundslovens § 4, stk. 1, nr. 3, dels af bevillingens § 6, stk. 3, samt at forpligtelsen som anført i bemærkningerne er sædvanlig i lovgivningen i Norge og tildels i England på dette område. Bestemmelsen er i øvrigt udformet fleksibelt, således at der kan tages hensyn til forholdene i de enkelte typer af tilfælde.

Rederiforeningen har endvidere henvist til de i skrivelse af 25. februar 1981 over for energiministeriet fremførte bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser. Disse bemærkninger giver mig anledning til følgende kommentarer:

For så vidt angår Rederiforeningens bemærkning til § 1 om, at loven ikke bør omfatte f. eks. rørlægningsfartøjer, kan jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål 1 stillet af udvalget i skrivelse af 27. marts 1981.

Hvad angår § 5, hvorefter energiministeren til varetagelse af sikkerheds-, sundheds- og miljømæssige hensyn ved efterforskning, indvinding eller transport af råstoffer kan fastsætte nærmere regler for havanlæg, har Rederiforeningen bl. a. anført, at fridøgn bør udgå af stk. 1, nr. 5, da dette spørgsmål bør være et aftaleanliggende.

Som det bl. a. fremgår af lovforslagets § 5, stk. 2, er det hensigten i forbindelse med fastsættelsen af regler efter § 5, stk. 1, i det mindste at søge tilvejebragt et sikkerheds- og sundhedsmæssigt niveau svarende til det, der

gælder efter arbejdsmiljøloven og bestemmelser fastsat i henhold hertil.

I betragtning af, at spørgsmålet om fridøgn er reguleret dels i arbejdsmiljøloven, dels i arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 372 af 15. august 1980 om hviletid og fridøgn, har jeg ikke fundet det hensigtsmæssigt at udelade en ganske tilsvarende reguleringsmulighed i forslaget til lov om visse havanlæg. I de af arbejdsministeren i nævnte bekendtgørelse fastsatte regler er hovedprincippet i øvrigt, at der åbnes mulighed for specielle aftaler mellem arbejdsmarkedets parter om hviletid og fridøgn. Disse skal imidlertid godkendes af direktøren for arbejdstilsynet.

Rederiforeningen har anført, at § 6, stk. 2, hvoraf bl. a. fremgår, at ejeren eller brugeren på bemandede havanlæg skal udpege en chef, der på anlægget har den øverste myndighed i alle forhold, bør omformuleres således, at »bemandings- og organisationsplan« ændres til »sikkerhedsplan« for at understrege, at planerne alene skal vedrøre de ansattes sikkerhedsmæssige funktioner.

Bestemmelsen i lovforslagets § 6 er udformet med ikke mindst det sikkerhedsmæssige aspekt for øje og tilstræber i øvrigt at sikre bl. a. klarhed i ansvars- og kommandoforholdene. Det fremgår således af stk. 1, at planen skal angive chefen og de ansvarlige for de enkelte hovedopgaver ved anlæggets sikkerhedsmæssige drift . . . , samt af stk. 4, at energiministeren kan til betryggelse af sikkerheden fastsætte nærmere regler . . .

Det bør endvidere understreges, at det ikke generelt vil være muligt at trække en skarp grænse mellem de rene sikkerhedshensyn og mere almindelige bemandingsmæssige hensyn, idet f. eks. tilstedeværelsen af et tilstrækkeligt antal medarbejdere i en række sammenhænge kan være af sikkerhedsmæssig betydning.

Spørgsmål om bemanning vil kunne indbringes for et bemandingsnævn, hvori arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationerne er ligeligt repræsenteret. På denne baggrund finder jeg det ikke velbegrunderet at indsnævre bestemmelsen som foreslået.

Efter § 8, stk. 1, kan energiministeren, såfremt der på havanlæg opstår uheld eller situationer, som er eller kan være farlige for personer eller ting, bestemme, hvilke rednings- eller bekæmpelsesforanstaltninger ejeren eller brugeren skal iværksætte.